

sygehus, man opsøger, der måske har en behandlingskapacitet eller mulighed for at arbejde mere, der ikke skal sige: Vi har ikke pengene til at behandle dig, selv om vi i virkeligheden måske har apparatur og operationsafsnit stående.

Og endelig, at man så også får retten til at kunne vælge et privat behandlingssted, og at den samme ressource føres med til det private behandlingssted, de sygehuse eller de behandlingssteder og de læger, der så har indgået en aftale med sygesikringen, som man kan vælge. Det skal ikke bevilges af noget amt; det er et valg, man selv har. Det er jo hele forskellen på, om det er amtet, der har retten til at bestemme, hvilket sygehus man skal vælge, eller man selv har. Det er utroligt, at det kan være så svært at forstå.

De lægegrupper, vi er ude og tale med – for vi dyrker dem lige så meget som sundhedsministeren, tror jeg efterhånden – er enige i systemet. Et sted var der en, der sagde: Ja, blot vi kunne skrive, at vi overvejer at henvise til Hamlet, så steg produktiviteten med det samme. Det er jo egentlig utroligt, at vi kan møde sådan et udsagn.

Det afgørende er, at det er pengene, der følger med til det sted, hvor man har mulighed for at behandle. Sådan er det ikke i dag. Der er endda amter, der lægger den mellemamtslige finansiering ned i deres kassebeholdning uden at give den til sygehusvæsenet.

Det er altså borgeren, der skal have retten til at vælge behandlingsstedet. Og hvor der er givet en behandlingsgaranti – og der altså er garanteret behandling inden for en frist – ønsker vi, at hvis amterne ikke overholder fristen, må borgeren vælge det sted, det er muligt at blive behandlet, og så skal den fulde pris, uanset hvad, betales af det offentlige. For det er jo meningen med, at der er en garanti.

Må jeg så sige til hr. Frank Aaen: Vi løber ikke fra noget ansvar omkring den pakke i forbindelse med politiforliget. Vi ved godt, at det var konsekvensen af det, der lå på bordet, som ikke var til forhandling – take it or leave it. Og vi valgte så at tage politiforliget.

Derfor er vi også meget villige til, hvis forligspartierne vil, at ændre det; som vi dengang heller ikke brød os om, men som vi egentlig følte, at vi var nødt til at gå med til for overhovedet at få et politiforlig.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg forstår egentlig godt, hvad det er, der sker, når der hænger en stribe spørgsmål i luften, der ikke er blevet besvaret. Jeg forstår egentlig godt, at hr. Thor Pedersen synes, det er svært at give svarene og forklare, hvad det er, Venstre rent faktisk står for. Det er heller ikke sjovt at få frem.

Det kan godt være, at hr. Thor Pedersen alligevel ville gøre sig den ulejlighed at forklare, hvordan det kan være de vises sten – jeg spurgte om det for efterhånden længe siden – at man fra Venstres side mener, at man skal spare 52,2 mio. kr. på bypuljen med en hilsen til vores landsbyer, en hilsen til vores små byer: I kan klare jer selv. Der er ingen grund til, at vi skal finansiere de projekter, vi sætter i værk. En hilsen, der siger, at I kan sejle jeres egen sø. Hvordan kan Venstre mene, at det er de vises sten?

Jeg tror, det kommer som en overraskelse, som en grim overraskelse, for vores små landsbyer, at Venstre har den holdning.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Vi må jo konstatere, at hr. Thor Pedersen har en anden opfattelse af, hvordan man lægger op til finanslovsforhandlinger, end f.eks. De Konservative og vi har, nemlig at man kommer med sine egne ønsker, og dem finansierer man, men alt det andet, som man i øvrigt også ønsker, og de skader eller dårligdomme, som regeringen er kommet med, og som man ønsker at få rettet op på, dem skal man så til at finde finansiering af bagefter.

Jeg tror ikke, at det fremmer muligheden for at få de ting rettet, når man kommer til regeringen på den måde. For Venstre er vel ikke ligeglad med, hvordan man får tingene finansieret. Det kan jeg ikke forestille mig at man er. Og regeringen vil da sikkert fastholde den samme balance i finansloven som det, man har fremlagt her. Det er der jo tradition for med den regering, vi har her. Jeg synes, det er en mærkelig taktik.

Det er, som om man ikke rigtig har viljen til at ville fjerne f.eks. arbejdsmiljøafgiften, til at ville fjerne den reduktion, der er på ATP-kompensationen, til at ville fjerne den afskaffelse, der er af statslige forsikringsordninger for selvstændige osv. Det er ikke helhjertet det, man kommer frem med.

Så vil jeg til slut spørge: Hvor rige skal vi være i Danmark, før vi har råd til at hjælpe den fattige verden? Altså hvornår er det nok? Mener